

bolniku daje. To zdravilo velja enako za male otroke, kakor tudi za bolj odrasle. Seveda se tudi sedaj priporočajo omenjeni obkladki, kakor tudi primerna hrana.

Upam, da nisem pisal teh vrstic zastonj, temuč, da bodo ostale v spominu mnogim čitateljem, pa v potrebi služile njim in tovarišem v pomoč, kar Bog daj!

Pohorski.

Poučni in zabavni del.

Dolgin, širokin in bistrovidec.

(Slovanska basen. — Iz zbirke K. J. Erbena).

Bil je star kralj, ki je imel edinega sina. Nekoč ga pokliče ter mu reče: „Moj ljubi sin! dobro veš, da zrelo sadje odpade. Moja glava se tudi stara in morda že kmalu na njo ne bo sijalo solnce; a prej ko me pokoplješ, bi še vender rad videl svojo prihodnjo sinaho, tvojo ženo. Oženi se, moj sin! — In kraljevič mu odgovori: „Rad bi ti ustregel, dragi oče, ali žal — nimam neveste“. Stari kralj pa seže v žep, izvleče zlat ključ ter ga poda sinu: „Pojdi tje gor na stolp v najvišje nadstropje, poglej ondi naokrog, potem pa mi povej, katere neveste si želiš“.

Kraljevič nemudoma odide. Svoje žive dni še ni bil tam zgoraj in tudi ni slišal, kaj je tam.

Ko pride tje do zadnjega, zagleda v stropu železna vratca. Bila so zaprta. Odklene jih s tistim zlatim ključem, izpovzdigne ter stopi nad nje navzgor. Tu je bila velika okrogla sobana, z višnjevim stropom kakor nebó v jasni noči, srebrne zvezde so migljale na nje. Na tleh je bila razprostrta svilena preproga, okoli v zidu dvanajst visokih oken v zlatih okvirih in v vsakem oknu na kristalnem steklu je bila devotka, krasna kakor mavrica, s kraljevsko krono na glavi, v vsakem oknu druga in v drugi obleki, toda druga zaljša nad drugo, čuda, da kraljevič na njih ni pustil očes. In ko je tako gledal nanje ves začuden, ne vedoč, katero bi si izvolil, začele so se devotke gibati kakor žive, ogledovale so se po njem ter smehljale, da le spregovoriti je bilo treba. V tem je zapazil mladenič, da je eno izmed dvanajsterih oken bilo zagrnjeno z belim pregrinjalom. Odgrnil je pregrinjalo, da vidi, kaj je za njim. In tam je bila deklica v beli odeji, s srebrnim pasom prepasana, z biserno krono na glavi. Bila je izmed vseh najkrasnejša, toda žalostna in blede, kakor bi vstala iz groba. Kraljevič je dolgo stal pred to podobo kakor očaran; in dočim je gledal nanjo, ga je razbolelo srce ter je dejal: „Le-to želim imeti in nobene druge! In čim je izrekel to besedo, je pobesila devotka svojo glavico, zardela kakor roža, in v tem hipu so izginile vse te podobe.

Ko je potem zopet od zgorej prišel ter povedal očetu, kar je videl in katero devotko si je izvolil,

pogledal je čmerno stari kralj ter dejal: „Nisi prav naredil, moj sin, da si odkril, kar je bilo zagrnjeno, ter si se podal v veliko nevarnost zavoljo svojih besed. Tista devica je v oblasti hudega coprnika, ujeta v železnem gradu. Kdor koli jo je poskusil odondot rešiti, se še nihče ni vrnil. Ali, kar se je zgodilo, spremeniti se ne more; bodi torej mož beseda. Pojdi, izkusi svojo srečo in povrni se mi zdrav na dom“.

Kraljevič se je poslovil z očetom, zasedel konja, ter jahal po svojo nevesto. Moral pa se je peljati preko velikega gozda in prek tistega se je peljal dolgo, dolgo, dokler se mu ni izgubila pot.

In ko je tako blodil s konjem po goščavi, med pečinami in pa močvirju, ne vedoč, kod bi krenil, je nakrat zaslišal nekega klicati za seboj: „Hej, čajte!“ Kraljevič se je ozrl in videl slokega človeka, ki je hitel za njim: „Počakajte in vzemite me seboj, in če me vzamete v službo, ne bo vam tega žal“.

„Kdo pa si?“ je vprašal kraljevič, „in kaj pa znaš delati?“

„Moje ime je dolgin in se znam nategovati. Ali vidite tam le na oni visoki jelki ptičje gnezdo? Jaz vam je snanem in mi ni treba na drevo splaziti“.

Dolgin se je začel potem nategovati; njegovo telo je rastlo z naglico, dokler ni bil tako visoko, kakor tista jelka; potem pa je segel po gnezdo in hipoma se je zopet skrčil, ter gnezdo podal kraljeviču.

„Prav jo znaš; ali kaj mi pomagajo ptičja gnezda, če me ne moreš izpeljati odtod“.

„Hm, to je lahka stvar“, je dejal dolgin, ter se začel zopet nategovati, in se je nategoval dotlej, dokler ni bil trikrat tako visok, kakor najvišji borovec v gozdu. Potem se je ozrl na okoli, ter dejal: „Tam-le po oni strani imava najbližje iz gozda vun“. Potem se je skrčil, vzel konja za brzdo, ter korakal naprej. In preden se je kraljevič nadjal, sta imela gozd za seboj. Pred njima je bila širošira ravan in za njo visoke, sive pečine, kakor ozidje velikega mesta, ter gore z gozdom obraščene.

„Tamle, gospod, gre moj tovariš“, je dejal dolgin, ter pokazal v stran na ravnino. „Sprejmite tega tudi v službo, res, da vam bo prav postregel“.

„Zaupij za njim, ter ga pokliči, da vidim, kakšen je“.

„Tja je gospod, malo predaleč“, je rekel dolgin, s težka bi me začul in bi trpelo tudi dolgo, preden bi prišel, ker ima veliko kaj nositi. Doskočim rajši ponj“.

V tem hipu se je dolgin zopet nategnil tako visoko, da mu je glava malodane trčila ob oblake. Nato je napravil, dva, tri korake, prijel tovariša za ramo, ter ga postavil pred kraljevičem. Bil je to pravi korenjak, trebuh je imel kakor polovnjak.

„Kdo pa s ti? ga je popraševal kraljevič, „in v čem se ti spoznaš?“

„Jaz, gospod, se imenujem širokin in se znam razširjati“.

„Torej pokaži mi, kaj umeš!“

„Gospod, hitro odjahajte — hitro nazaj v gozd!“ je klical širokin, ter se je začel napihovati.

Kraljevič ni razumel, čemu bi moral proč jahati, a kadar je videl, da dolgin beži na vse pretege k gozdu, je izpodbodel konja, ter je dirjal za njim. Bil pa je tudi skrajni čas, da je odjahal, kajti drugače bi ga bil širokin zmečkal s konjem vred; ko mu je trebuh nagloma na vse strani rastel, bilo ga je namreč hipoma povsod polno, kakor bi se bila privalila kaka gora. Kmalu potem se je nehal širokin napihovati, odpihnil je, da so se gozdi pripogibali, ter se napravil zopet takšnega, kakoršen je bil poprej.

„Zelo si me ugnal“, mu je rekel kraljevič, „ali enakega junaka ne najdem vsaki dan; pojdi z menoj!“

In tako so jo potem mahali dalje. Ko so prišli blizu k omenjenim pečinam, so srečali človeka, ki je imel oči zavezane z robcem.

„Gospod, to je naš tretji tovariš“, je povedal dolgin, „vzemite ga tudi v službo, res, da vam ne bo jedel zastonj“.

„Kdo pa si ti?“ popraševal je onega kraljevič, „in zakaj imaš zavezane oči, saj ne vidiš poti?“

„Hej, gospod! ravno narobe! Ravno zato, ker preveč vidim, moram si zavezovati oči. Z zavezanimi očmi vidim tako, kakor kdo drug z nezavezanimi. Kadar si jih pa razvežem, pregledam vse skoz in skoz, in če kaj pogledam ostro, to se vzame z zubljem, in kar ne more goreti, to se razleti na same kosce. Zato se imenujem bistrovidec“.

Na to se je obrnil proti nasprotni pečini, odvezal robec, ter je uprl na njo svoje žareče oči. In pečina je začela pokati in kosi so leteli od nje na vse strani in v kratkem ni ostalo ondi drugo, kakor kup peska. V tem pesku pa se je nekaj lesketalo, kakor ogenj. Dolgin je došel po tisto, ter prinesel kraljeviču — bilo je čisto zlato.

„Šment in plent, enakega junaka pač ni mogoče z denarjem preplačati“, je dejal kraljevič, norc bi bil, ki bi ne hotel uporabiti tvoje službe. Toda, če imaš tako izvrsten vid, poglej vendar, ter mi reci, ali imam še daleč v železni grad in kaj se tam zdaj godi?“

„Ako bi, gospod, sami jahali“, je odgovoril bistrovidec, „potem bi še v enem letu najbrže ne dohajali tja. Ali z nami dohajate tja še danes — ravno tam pripravljajo za nas večerjo“.

„In kaj tam dela moja nevesta?“

»Stolp visok in v njem je mreža,
za njo ihti deva sveža,
hud coprnik na njo preža«.

Kraljevič je nato rekel: „O pomozite mi jo rešiti, če ste moji prijatelji!“

In vsi trije so mu obljubili, da mu bodo pomagali. In potem so ga peljali k onim sivim pečinam

in preko tistega predora, ki ga je naredil v njih bistrovidec s svojimi očmi. In koderkoli jim je bilo kaj na potu, so takoj vse odstranili tisti trije tovariši. Ko pa je šlo solnce v zaton, je zagledal kraljevič pred seboj železni grad in kmalu je jahal po železnem mostu v grajska vrata. In čim je solnce zašlo, se je sam od sebe vzdignil železni most, vrata so se nakrat zaprla za njimi in kraljevič s svojimi tovariši je bil v železnem gradu zajet.

Ko so se tamkaj poozrli po preddvoru, je dal kraljevič svojega konja v konjušnico — bilo je zanj ondi že vse pripravljeno — in potem so šli noter. V preddvoru, v konjušnici, v grajski veži in v dvoranah so videli v somraku veliko ljudi, bogato opravljenih, gospodov in služabnikov, ali nihče izmed njih se niti ganil ni, vsi so bili okameneli. Prehodili so nekoliko dvoran, ter prišli v jedilnico. Ta je bila razsvetljena, v sredini je bila pogrnjena miza, na njej dovolj ukusnih jedi in pijač in pogrnjeno je bilo ravno za štiri osebe.

Spočetka so dolgo čakali, ter mislili, da kdo pride; ko pa dolgo nikogar ni bilo, so zasedli mizo, ter jedli in pili, kolikor se jim je poljubilo.

(Konec prih.)

— Osebnosti. Višji okrajni komisar v Litiji gosp. Štefan Lapajne pride k okrajnemu glavarstvu v Ljubljani, gosp. Anton Klein pa v Litijo. Okrajni komisar v Ljubljani gosp. Karol grof Künigl je poklican v službovanje k deželni vladi — Domobranski evidenčni asistent v Litiji gosp. Anton Krisch pride k okrajnemu glavarstvu v Ljubljano, v Litijo pa pride gosp. Matija Trampuš iz Maribora. — Notarski kandidat v Kranju g. Alojzij Krajnc je imenovan notarjem v Senožečah. — Deželnovladni koncipisti gg. Žiga baron Gussich, Friderik grof Hardegg in Ernest Kordin so imenovani za okrajne komisarje. Konceptni praktikant gospod dr. Fran Vončina je imenovan deželnovladnim koncipistom. Okrajni komisar v Ljubljani g. dr. Pilshofer je premeščen k glavarstvu v Postojno — Proštom v Gorici je imenovan gosp. dr. Alojzij Faidutti.

— Druga slovenska umetniška razstava se je otvorila v soboto 20. t. m. Otvoritev je bila svečanostna. Aranžma je posrečil jako okusno in jury je sprejela približno poldrugsto umotverov; nad 70 del pa je bilo odklonjenih. Otvoritev ni bila samo edino umetniškega pomena, nego splošno kulturnega. Pri nas je upodabljaajočo umetnost, katero so včasih naši predniki mnogo bolj gojili kakor mi do zadnjih let, dvignilo iz smrtne spanja slovensko umetniško društvo. S prvo razstavo smo pokazali tujcem, da smo Slovenci popoln narod, da imamo svoje zastopnike na vseh poljih umetnosti, pokazali smo, da imamo pravico reči, da smo kulturni narod. Kakor pa je bila prva razstava le bolj namen, gorenje dejstvo konstatirati, tako bo pokazala druga izložba, da stopamo korak za korakom navzgor in se bližamo, oziroma smo tudi ponekod že dosegli svetle višave čiste umetnosti.

— Ivan Vrhovec. † Po večletni, težki bolezni je umrl v petek slovenski rodoljub in znanstvenik, gosp. profesor Ivan Vrhovec. Pokojnik, ki je dosegel starost 50 let, je bil

ritnik brizgljati. Prav dobro je, iti z roko v ritnik, ter previdno pritisniti na napeti mehur. Pri tem delu je paziti, da se ritnik kaj ne opraska ali sploh ne poškoduje. Kot notranje zdravilo je konju dati $\frac{3}{4}$ litra kamiličnega čaja, pomešanega z 10 grami opijeve tinkture. Vsekakor je pa precej poslati po živinozdravnika, ki edin lahko odstrani ovire v scalu.

Poučni in zabavni del.

Dolgin, širokin in bistrovidec.

(Slovanska basen. — Iz zbirke K. J. Erbena).

(Konec.)

Čim so se najedli, so se začeli ogledovati, kje bodo spali. V tem so se nakrat razletela vrata na stežaj in v scbano je stopil copernik, grbast starec, v dolgi, črni halji, gologlav, s sivo, do kolena dolgo brado in mesto opasivnice je imel tri železne obroče. Za roko je peljal krasno, prekrasno, belo oblečeno devojko; na telesu je imela srebrn pas in na glavi biserno krono, toda bleda je bila in otožna, kakor bi bila vstala iz groba. Kraljevič jo je takoj poznal, skočil, ter šel ji naproti; ali preden je mogel izpregovoriti besedo, ga je ogovoril copernik: „Vem, po kaj si prišel!“ To-le kraljičino želiš odpeljati od tod. Naj bo, vzemi si jo, če si kos jo tri dni zaporedoma varovati, da ti ne odide. Ako pa ti uide, okameniš s svojimi služabniki vred, kakor vsi, ki so semkaj prišli s teboj. Potem je pokazal kraljičini sedež, ter odišel.

Kraljevič se ni mogel nagledati krasne devojke, toli je bila čarobna in zala. Začel je z njo govoriti, vprašal jo je marsikaj, ali ona ni odgovarjala, nič se ni nasmejala, še pogledala ni nikogar, kakor bi bila iz mramorja. Kraljevič se je torej vsedel poleg nje, ter sklenil, da ne bo spal celo noč, da mu ne zbeži. Zavaljo večje varnosti se je dolgin nategnil, kakor remen, ter se ovil okoli zidu po celi dvorani. Širokin se je nastavil med vrata, močno se je napihnil, ter tako zamašil ves prostor, da še miška ne bi bila mogla skozi. Bistrovidec pa se je postavil k stebri v sredini dvorane na prežo. Toda, hipoma jih je imela dremota in so spali celo noč, kakor bi jih bil vrgel v vodo. Zgodaj, ko se je začelo daniti, se je kraljevič prvi prebudil, ali kakor bi mu bil kdo sunil nož v srce — kraljična je bila proč. Urno je prebudil služabnike, ter vprašal, kaj je zdaj početi?

„Nič ne skrbite, gospod“, je dejal bistrovidec, ter pogledal ostro skozi okno vun. „Jo že vidim! Sto milj odtod je gozd, v sredini gozda je star hrast in vrh tega hrasta je želod — ta želod pa je ona. Naj me dolgin dene na ramo in takoj jo dobiva!“

Dolgin si ga je hitro naložil na hrbet, se nategnil, ter šel. Z vsakim korakom je vrezal 10 milj — bistrovidec pa mu je kazal pot.

In ni minulo še toliko, kolikor bi človek enkrat obletel okoli hiše, in bila sta že zopet nazaj. Dolgin je podal tisti želod kraljeviču, ter dejal: „Gospod, spustite ga na tla!“ Kraljevič ga je izpustil iz roke in v tem trenutku je stala kraljična zraven njega. Čim pa se je začelo izza gor prikazovati solnce, so se s silo razletele duri in coprnik je stopil v dvorano, ter se hudomušno muzal. Ko pa je zagledal kraljično, je nagubančil čelo, zagodrnjal — in tresk! en železni obroč je pcčil na njem, ter odskočil. Nato je prijel devojko za roko, ter jo odpeljal.

Ves naslednji dan ni imel kraljevič nič kaj opraviti, samo je pohajal po gradu in okoli gradu, ter si ogledoval razne zanimivosti. Povsod je bilo, kakor bi tam bilo nagloma ugasnilo življenje. V neki veži je videl nekakega kraljeviča, ki je z obema rokama držal potegnjeni meč, kakor bi hotel koga razpolovičiti, ali ni udaril ž njim — je okamenel. V neki dvorani je bil okamenel vitez, ki je bil videti, kakor bi bežal pred kom in spodtaknivši se ob pragu se nagnil, toda popolnoma ni padel na tla. Pod dimnikom je sedel sluga, v eni roki je držal kos pečenke od večerje, z drugo pa je nesel grižljaj v usta, ali v usta ga ni odnesel: ravno, kar mu je bil pred samimi ustmi, je okamenel. In še več drugih okamenelih je tukaj zagledal, vsakogar tako in v tej legi, kakor je bil, ko je coprnik dejal: „okameni!“ Tudi je videl veliko okamenelih krasnih konj in v gradu in okolu njega je bilo vse pusto in mrtvo: drevesa so sicer bila ondi, ali brez bitja; travniki so bili, toda brez trave; reka je bila, a ni tekla; nikjer ni videl ne ptičice pevcice, ne cvetka — zemlja detka, in tudi v vodi ne ribice belice.

Zjutraj, opoldne in zvečer je našel kraljevič s svojimi tovariši v gradu izbrano in obilno gostijo: jedila so se kar sama nosila, vino se je samo nalivalo. In ko je bilo po večerji, so se zopet odprla vrata, in coprnik je pripeljal kraljično, da jo kraljevič varuje. In čeravno so vsi sklenili, da se bodo branili z vso silo, da ne zadremljejo: vender ni nič pomagalo, zopet so zaspali. In ko se je v jutro ob svitu kraljevič prebudil, ter videl, da je kraljična izginila, je zgrabil bistrovidca za ramo: „Hola, po koncu, bistrovidec! Ali veš, kje je kraljična?“

Ta je potegnil z roko preko oči, pogledal vun, ter dejal: „Vidim jo že! Dve sto milj odtod je gora, v tej gori je pečina, v tej pečini je dragulj in tisti dragulj je ona. Če me tja donese dolgin, jo dobiva.“

Dolgin ga je takoj vzel na hrbet, se raztegnil — ter šel — z vsakim korakom je vrezal 10 milj. Bistrovidec je potem uprl v goro žareče oči: gora se je razsipala, pečina se je raznesla na tisoč kosov in med temi se je lesketal dragulj. Vzela sta ga, ter

prinesla kraljeviču. In kadar ga je pustil na tla, je tu zopet stala kraljična. In ko je potem prišel coprnik, ter jo zagledal, zaiskrile so se mu od jeze oči in tresk! drugi železni obroč je počil na njem, ter odletel. Zagodrnjal je, ter odpeljal kraljično iz dvorane.

Tisti dan je bilo vse ravno tako, kakor včeraj. Po večerji je coprnik zopet pripeljal kraljično, je pogledal srepro kraljeviču v oči, ter porogljivo omenil: „Bomo že videli, če me uženeš, zmagaš li-ti ali jaz!“ In po teh besedah je odšel. Zato so se danes potrudili vsi tem bolj, da preženejo spanec. Še celo vsesti niso hoteli, marveč so mislili vso noč ostati po koncu. A zaman! Kakor bi jim bilo narejeno: drug za drugim je hodé zaspal in kraljična jim je vender zbežala.

V jutro se je najpoprej prebudil kraljevič, in ko ni videl kraljične, je zdramil bistrovidca: „Haló, vstani, bistrovidec! Poglej, kje je kraljična!“

Bistrovidec je dolgo gledal vunkaj: „Oh gospod“, je dejal, „daleč je, daleč! Tri sto milj odtod je črno morje, sredi tega morja na dnu leži školjka, v tej je zlat prstan — in ta prstan je ona! Toda ne skrbite za to, vzlic temu jo dobimo. Ali danes mora dolgin privzeti tudi širokina, bova ga potrebovala.“

Dolgin je torej vzela na eno ramo bistrovidca, na drugo širokina, se je nategnil, ter šel — vsak korak 30 milj. In ko so prišli k črnemu morju, mu je kazal bistrovidec, kam mora po to školjko poseči. Dolgin je iztegoval roko, kolikor je mogel, toda do dna vender ni mogel doseči.

„Počakajta tovariša, le na malo počakajta, pomorem vama takoj“, je dejal širokin, ter se napihnil, kolikor je le mogel. Potem se je položil na breg, ter pil. V malo trenutkih je voda toliko upadla, da je dolgin čisto lahko dosegel do dna ter izvlekel iz morja školjko. Izvzel je iz nje prstan, potem oprtil tovariša, ter hitel nazaj. Ali potoma mu je bilo vender sitno s širokinom bežati, kajti ta je imel polovico morja v sebi. Zato ga je stresel v neki široki dolini raz hrbet na tla. Počilo je, kakor bi veliko napolnjeno vrečo raz stolp pustil na tla in v tem hipu je bila vsa dolina pod vodo, kakor veliko jezero. Širokin sam je iz njega komaj izkobacal.

Med tem pa je bilo v gradu kraljeviču že mučno. Jutranja zarja se je jela prikazovati za gorami in služabniki se še niso vračali. In čem ognjevitejši žarki so se prikazovali na nebu, tem večji je bil njegov strah, mrtvaški pot mu je vdarjal na čelo. Kmalu se je prikazalo solnce na izhodu kot tanka žareča prožica — in v tem so se razletela vrata in na pragu je stal coprnik, ter se oziral okoli po dvorani. Ko je videl, da ondi ni kraljice, se je strahovito zakrohotal, ter stopil v dvorano. Ali v tem hipu — cink! — okno je zdrobilo na kose in zlat prstan je padel na tla in v istem hipu je tu stala zopet kraljična. Bistrovidec, ko je videl na poti, kaj se godi v gradu in v koliki nevarnosti je njegov gospod, je to

rekel dolginu. Dolgin je napravil korak, ter vrgel prstan skozi okno v dvorano. Coprnik je od jeze zarjovel, da se je grad stresel in v tem — resk! — tretji železni obroč je počil na njem, ter odletel, coprnik se je spremenil v črnega gavrana, ter odletel skozi razbito okno vun.

In takoj je izpregovorila krasna mladenka, ter zahvaljevala kraljeviča za rešitev, zardevala je, kakor rožica. In v gradu ter okoli gradu je namah vse oživelo: tisti, ki je držal v veži potegnjeni meč, je ž njim zamahnil po zraku, da je zažvižgalo, potem pa ga je vtaknil v nožnico; tisti, ki se je spodtaknil ob prag, je padel na tla, a takoj je zopet skočil po koncu, ter se prijel za nos, ali ga ima še celega; oni, ki je sedel pod dimnikom, je vtaknil grižlje v usta, ter jedel dalje. In tako je vsak dovršil, kar je pričel in kjer je prenehal. V konjušnicah so veselo cepetali in rezgetali konji, drevesa okoli grada so zazelenela kakor zimzelen, na travnikih je bilo vse polno pisane cvetja, visoko v zraku je gostolel škrjanček in v bistri reki so švigale trume drobnih živahnih ribic. Povsod je bilo živo, povsod veselo!

Med tem se je zbralo veliko gospode v dvorano, kjer je bil kraljevič in vsi so mu zahvaljevali za rešitev. Ali on je dejal: „Mene nimate za kaj zahvaljevati; ako bi ne bilo mojih zvestih služabnikov: dolgina, širokina in bistrovidca, potem bi bil tudi jaz okamenel, kakor ste vi.“

Takoj potem se je napotil domov k očetu, staremu kralju, s svojo nevesto, ter s svojima služabnikoma dolginom in bistrovidcem, in vsa ona osvobodjena gospoda ga je spremljala. Potoma so srečali širokina, ter ga vzeli seboj.

Stari kralj je jokal veselja, da se je njegovemu sinu tako ugodno izteklo. Menil je, da ga že ne bo več nazaj. Kmalu potem je bila hrupna ženitnina, tri tedne je trajala. Vsa gospoda, ki jo je kraljevič rešil, je bila povabljena. Ko je bilo po ženitovanju, so se zglasili dolgin, širokin in bistrovidec pri mlademu kralju po slovo, češ, da pojdejo zopet v svet iskat dela. Mladi kralj jih je pregovarjal, naj le ostanejo pri njem. „Vse vam dam, česar boste do smrti potrebovali, nič vam ne bo treba delati!“ Toda njim ni ugajalo tako brezdelno življenje, poslovili so se od njega, ter so vender odšli in doslej se skitajo, bogve, kje po svetu.

Poslovenil — I.

— Osebne vesti. Računski revident pri višjem sodišču v Gradcu, gosp. Matevž Trobec, je dobil naslov in značaj računskega svetnika. — Deželnosodni svetnik v Ložu, gospod Aleksander Ravnihar, je premeščen v Litijo, sodni pristav v Ilirski Bistrici, gosp. Josip Pelegrini, pa je imenovan okrajnim sodnikom v Ložu.